

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 29.3.2007
COM(2007) 170 final

2005/0260 (COD)

Propunere modificată de

**DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI DE
MODIFICARE A DIRECTIVEI 89/552/CEE A CONSILIULUI**

**privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor
membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune
(„Servicii de media audiovizuale fără frontiere”)**

(prezentată de Comisie)

Propunere modificată de

**DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI DE
MODIFICARE A DIRECTIVEI 89/552/CEE A CONSILIULUI**

**privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor
membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune
(„Servicii de media audiovizuale fără frontiere”)**

1. CONTEXT

Transmiterea propunerii către Consiliu și Parlamentul European
Ref. COM (2005)646 - 2005/0260(COD)

15 decembrie 2005

Avizul Comitetului Economic și Social

13 septembrie 2006

Avizul Comitetului Regiunilor

11 octombrie 2006

Avizul Parlamentului European – prima lectură

13 decembrie 2006

2. OBIECTIVUL PROPUNERII COMISIEI

Obiectivul propunerii constă în aprofundarea pieței interne a serviciilor audiovizuale neliniare/la cerere (armonizare minimă în ceea ce privește protecția minorilor, incitarea la ură, comunicarea comercială) pe baza principiului țării de origine, precum și în modernizarea normelor, în special a normelor publicitare, pentru serviciile liniare/de radioteleviziune.

3. AVIZUL COMISIEI PRIVIND AMENDAMENTELE ADOPTATE DE PARLAMENT

3.1. Amendamente acceptate de Comisie

Comisia poate accepta o serie de amendamente care corespund propunerii Comisiei și se conformează orientării generale a Consiliului din 13 noiembrie 2006. Din aceste motive, Comisia poate accepta **integral** următoarele **amendamente adoptate**:

6, 11, 12, 14, 16, 20, 25, 30, 32, 41, 42, 43, 49, 56, 62, 67, 78, 79, 81, 84, 85, 89-92, 99, 115, 117, 120-125, 133, 138, 144, 199¹, 213, 221, 222, 224, 226.

3.2. Amendamente parțial sau în principiu acceptate de Comisie

Considerente:

---

¹ Egalitatea de voturi cu privire la amendamentul 199, pe care inițial Comisia l-a respins, a însemnat că s-a renunțat la amendamentul 215, însă acesta a condus, totuși, la adoptarea unui amendament identic cu amendamentul 215, acceptat inițial de Comisie.

În ceea ce privește considerentele, Comisia poate accepta următoarele amendamente sub rezerva reformulării acestora. Aceste modificări reprezintă, în cea mai mare parte, rezultatul modificărilor aduse părții dispozitive și sunt destinate să simplifice amendamentele și să le confere o mai bună coerență:

Amendamentul 1 (Considerentul 1):

„(1) Directiva 89/552/CEE coordonează anumite acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de radioteleviziune. Cu toate acestea, noile tehnologii utilizate în transmiterea serviciilor de media audiovizuale fac necesară adaptarea cadrului de reglementare astfel încât să se ia în considerare impactul schimbărilor structurale, al diseminării tehnologiilor informațiilor și comunicațiilor (TIC), al inovațiilor tehnologice în domeniul modelelor de activitate, în special finanțarea radiodifuziunii comerciale, și să se asigure condiții optime de competitivitate și siguranță juridică pentru tehnologiile informaționale ale Europei și pentru industriile și serviciile de media ale acesteia, precum și respectul pentru diversitatea culturală și lingvistică.”

Amendamentul 3 (Considerentul 3):

„(3) Serviciile de media audiovizuale sunt servicii culturale în aceeași măsură în care sunt servicii economice. Importanța crescândă a acestora pentru societăți, democrație – în special garantând libertatea de informare, diversitate de opinii și pluralismul mijloacelor media, – educație și cultură justifică aplicarea unor norme specifice acestor servicii.”

Amendamentul 4 (Considerentul 3a):

„În rezoluțiile sale din 1 decembrie 2005, 4 aprilie și 27 aprilie 2006, Parlamentul European a subliniat dimensiunea internațională a serviciilor audiovizuale, precum și faptul că activitățile, produsele și serviciile culturale au o natură atât economică cât și culturală.”

Amendamentul 7 (Considerentul 5):

„(5) Principiile fundamentale ale Directivei 89/552/CEE, și anume principiul statului pe teritoriul căruia se efectuează transmisia și principiul normelor minime comune, și-au dovedit eficacitatea și, prin urmare, ar trebui păstrate. Totuși, companiile europene furnizoare de servicii de media audiovizuale se confruntă cu o situație de nesiguranță juridică și de inegalitate a șanselor în ceea ce privește regimul juridic care reglementează noile servicii la cerere. Prin urmare, pentru a se evita denaturarea concurenței, pentru a se îmbunătăți siguranța juridică, pentru a se contribui la finalizarea pieței interne și pentru a se facilita crearea unui spațiu de informare unic, este necesar să se aplice tuturor serviciilor de media, atât liniare cât și neliniare, un ansamblu de norme coordonate de bază”. Amendamentul 8 (Considerentul 6):

„(6) Comisia a adoptat o comunicare privind viitorul politicii europene de reglementare a audiovizualului, în care subliniază că politica de reglementare din acest sector trebuie să salvgardeze anumite interese publice, cum ar fi diversitatea culturală, dreptul la informare, importanța pluralismului mijloacelor de informare în masă, protecția minorilor și protecția consumatorilor și măsuri pentru îmbunătățirea competențelor în domeniul mass-media.”

Amendamentul 10 (Considerentul 6b)²:

„(6a) Principiul țării de origine este crucial pentru crearea și dezvoltarea ulterioară a unei piețe paneuropene a audiovizualului cu o puternică industrie care să producă un conținut european. Pe lângă aceasta, principiul salvgardează drepturile telespectatorilor de a alege dintr-o varietate largă de programe europene, contribuind astfel la pluralismul mijloacelor de informare în masă.”

Amendamentul 13 și amendamentul 110³ (Considerentul 9):

„(9) Prezenta directivă asigură o mai bună respectare a drepturilor fundamentale și este pe deplin conformă cu principiile, drepturile și libertățile stabilite în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special la articolul 11. În acest context, ar trebui ca statele membre să stabilească autorități de reglementare independente în domeniul reglementat de prezenta directivă, dacă nu au făcut deja acest lucru. Statele membre pot decide dacă este oportun să dispună de o autoritate de reglementare unică pentru toate serviciile mass-media audiovizuale sau să dispună de mai multe autorități distincte pentru fiecare categorie de servicii (liniare sau neliniare). În plus, prezenta directivă nu împiedică în niciun mod statele membre să aplice normele constituționale proprii în domeniul libertății presei și al libertății de exprimare prin mijloacele media.”

Amendamentul 17 (Considerentul 12):

„(12) Niciuna din dispozițiile din prezenta directivă nu ar trebui să oblige sau încurajeze un stat membru să impună noi sisteme de acordare a licențelor de emisie sau de autorizare administrativă cu privire la orice tip de serviciu de media audiovizual.”

Amendamentul 18 (Considerentul 13):

„(13) Definiția conceptului de „servicii de media audiovizuale” include numai acele servicii de media audiovizuale, indiferent dacă sunt programate sau la cerere, care reprezintă servicii de mass-media, adică servicii destinate receptării de către o proporție semnificativă din publicul general și care ar putea avea un impact evident asupra acesteia. Serviciile mass-media audiovizuale sunt constituite din programe. Exemple de programe includ filmele de lung metraj, evenimentele sportive, comedii de situație, documentarele, programele pentru copii și producțiile dramatice originale. Conceptul se limitează la servicii în sensul definiției din tratat și, în consecință, cuprinde orice formă de activitate economică, inclusiv pe cea a întreprinderilor de servicii publice, însă nu cuprinde activități de natură în primul rând neeconomică și care nu concurează cu televiziunea, cum ar fi paginile de internet și serviciile particulare care constau în distribuirea de conținut audiovizual generat de utilizatori privați în scopul utilizării în comun și al schimburilor cu acestea în cadrul comunităților de interes.

Definiția exclude toate serviciile care nu sunt destinate distribuirii de conținut audiovizual, adică unde conținutul audiovizual este secundar serviciului și nu constituie scopul principal al acestuia.”

Amendamentul 23 (Considerentul 16):

---

²   Acceptat în principiu numai deoarece numerotarea inițială nu a fost corectă.

³   Trimiterea la cartă a fost propusă de PE în partea dispozitivă și, prin urmare, a fost acceptată numai în principiu.

„(16) În sensul prezentei directive, termenul «audiovizual» se referă la imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunet, și include astfel filmele mute, însă nu include transmisiunile audio, serviciile de radiodifuziune sau serviciile pe bază de text de sine stătătoare. În contextul transmisiilor televizate, noțiunea de vizionare simultană o încorporează și pe cea de vizionare cvasisimultană, dat fiind decalajul scurt de timp care intervine între transmiterea și receptarea imaginii televizate datorat motivelor tehnice inerente procesului de transmisie.”

Amendamentul 27 (Considerentul 17b):

„(17a) Criteriile stabilite în definiția serviciilor de media audiovizuale, astfel cum sunt stabilite la articolul 1 litera (a) din Directiva 89/552/CEE și elaborate în considerentele 13 - 17 ale prezentei directive, trebuie îndeplinite toate în același timp.”

Amendamentul 28 (Considerentul 18):

„(18) Pe lângă definiția programelor de publicitate și de teleshopping, se introduce definiția extinsă a comunicației comerciale. Aceasta include imagini cu sau fără sunet care sunt transmise în cadrul unui serviciu de media audiovizual, fac parte din programe sau însoțesc programe și sunt destinate să promoveze, direct sau indirect, produsele, serviciile sau imaginea unui entități fizice sau juridice care desfășoară o activitate economică; prin urmare, această definiție nu include anunțurile din partea serviciilor publice și solicitările de ajutor umanitar, difuzate gratuit.”

Amendamentul 33 (Considerentul 23):

„(23) Statele membre trebuie să poată aplica furnizorilor de servicii de media aflate sub jurisdicția lor reguli mai stricte în domeniile coordonate prin prezenta directivă, asigurându-se că aceste reguli sunt conforme cu dreptul comunitar. Pentru a împiedica abuzul și comportamentul fraudulos, codificarea jurisprudenței Curții Europene de Justiție, combinată cu o procedură mai eficace, constituie o soluție adecvată care ia în considerare motivele de preocupare ale statelor membre fără a pune sub semnul întrebării aplicarea în modul corespunzător a principiului țării de origine.”

Amendamentul 34 (Considerentul 23a):

„(23a) Pentru ca un stat membru să argumenteze, de la caz la caz, că o transmisie televizată a unui furnizor de servicii de media stabilit într-un alt stat membru este orientată integral sau în cea mai mare parte spre teritoriul său, statul membru în cauză poate cita indicatori cum ar fi originea veniturilor din publicitate și/sau abonamente, principala limbă a serviciului sau existența programelor sau comunicațiilor comerciale orientate în mod special către publicul din statul membru în care sunt receptate. În plus, în contextul procedurii de eludare, statul membru în cauză trebuie să demonstreze abuzul sau comportamentul fraudulos al furnizorului de servicii de media stabilit în celălalt stat membru.”

Amendamentul 35 (Considerentul 24):

„(24) În temeiul prezentei directive, fără a se aduce atingere aplicării principiului țării de origine, statele membre pot încă să ia măsuri care restrâng libera circulație a serviciilor de televiziune sau a serviciilor de media audiovizuale neliniare, însă numai în anumite condiții, enumerate la articolul 2a al prezentei directive și prin respectarea procedurilor stabilite în prezenta directivă. Cu toate acestea, conform jurisprudenței constante a Curții de Justiție, orice

restricție cu privire la libertatea de a furniza servicii, ca orice derogare de la un principiu fundamental din Tratat, trebuie interpretată restrictiv. În ceea ce privește serviciile neliniare, posibilitatea luării de măsuri în temeiul articolului 2a din Directiva 89/552/CEE înlocuiește posibilele măsuri care ar fi putut fi luate anterior de către statul membru în cauză, în conformitate cu dispozițiile articolului 3 alineatul (4) și/sau ale articolului 12 alineatul (3) din Directiva 2000/31/CE în domeniul coordonat de articolele 3d și 3e din Directiva 89/552/CEE.”

Amendamentul 36 (Considerentul 25):

„(25) În comunicarea sa către Consiliu și Parlamentul European cu privire la O mai bună reglementare pentru creștere și ocuparea forței de muncă în Uniunea Europeană, Comisia a accentuat faptul că o analiză atentă a abordării de reglementare corespunzătoare, în special a faptului dacă pentru sectorul și problema în cauză sunt de preferat măsuri legislative sau ar trebui analizate posibilele alternative cum ar fi coreglementarea sau autoreglementarea. Pe lângă aceasta, experiența a arătat că atât instrumentele de coreglementare cât și instrumentele de reglementare, puse în aplicare în conformitate cu diferite tradiții juridice ale statelor membre, pot juca un rol important în asigurarea unui nivel ridicat al protecției consumatorului. Măsurile destinate să atingă obiective de interes public în sectorul noilor servicii de media audiovizuale vor fi mai eficace dacă sunt luate cu sprijinul activ al furnizorilor acestor servicii. Astfel, autoreglementarea constituie un tip de inițiativă voluntară, care permite operatorilor economici, partenerilor sociali, organizațiilor sau asociațiilor neguvernamentale să adopte orientări comune între ele și pentru ele însele. Statele membre ar trebui, în conformitate cu diferitele lor tradiții juridice, să recunoască rolul pe care îl poate juca autoreglementarea în completarea legislației și a mecanismelor judiciare și/sau administrative puse în aplicare și contribuția sa utilă la îndeplinirea obiectivelor prezentei directive. Cu toate acestea, în timp ce autoreglementarea ar putea fi o metodă complementară de punere în aplicare a anumitor provizii ale prezentei directive, aceasta nu se poate substitui obligațiilor legislatorului național. Coreglementarea conferă, în forma sa minimă, o « legătură juridică » între autoreglementare și legislatorul național în conformitate cu tradițiile juridice ale statelor membre.”

Amendamentul 39 (Considerentul 26a):

„(26a) Educarea privind mijloacele de informare se referă la abilități, cunoștințe și capacități de înțelegere care permit consumatorului să utilizeze mijloacele de informare în mod eficient și în condiții de siguranță. Persoanele cu educație privind mijloacele de informare vor fi în măsură să aleagă în cunoștință de cauză, să înțeleagă natura conținutului și a serviciilor și să beneficieze de întreaga gamă de oportunități oferită de noile tehnologii ale comunicațiilor. Aceste persoane vor putea să se protejeze mai bine atât pe ele însele cât și pe membrii familiilor lor față de materialele nocive sau ofensive. Prin urmare, ar trebui promovată și monitorizată dezvoltarea educării privind mijloacele de informare la toate nivelurile sociale.

Amendamentul 218 (Considerentul 27):

„(27) Prin urmare, pentru a salvagarda libertatea fundamentală de a primi informații și de a se garanta protecția integrală și corespunzătoare a intereselor telespectatorilor din Uniunea Europeană, persoanele care beneficiază de drepturi exclusive pentru un eveniment de interes public deosebit trebuie să ofere altor societăți de radioteleviziune și altor intermediari, în cazul în care acționează în numele unor societăți de radioteleviziune, dreptul de a utiliza scurte extrase în cadrul programelor de știri cu caracter general, în condiții obiective,

rezonabile și nediscriminatorii, care țin seama în modul cuvenit de drepturile exclusive. Aceste condiții ar trebui comunicate la un interval de timp suficient de lung înaintea evenimentului de interes public deosebit pentru ca celelalte entități să își poată exercita acest drept. Societățile de radioteleviziune pot alege liber scurte extrase din semnalul societății de radioteleviziune transmițător, însoțite cel puțin de identificarea sursei, exceptând cazurile în care din rațiuni practice acest lucru este imposibil. Astfel de scurte extrase nu ar trebui să depășească 90 de secunde și nu ar trebui să fie transmise înainte de încheierea evenimentului sau, în cazul evenimentelor sportive, înainte de finalul probei zilnice, dacă acest moment este mai apropiat.

Aceste dispoziții nu aduc atingere obligațiilor societăților de radioteleviziune individuale de a respecta legislația comunitară în domeniu și convențiile internaționale cu privire la drepturile de autor.

În mod obișnuit, statele membre facilitează accesul la evenimente prin acordarea de acces la semnalul societății transmițătoare. Cu toate acestea, statele membre pot alege alte mijloace echivalente. Aceste mijloace includ, printre altele, acordarea de acces în locația în care se desfășoară evenimentele respective.

Dreptul de a accesa știrile transfrontaliere ar trebui să se aplice numai în cazurile în care este necesar; în consecință, dacă o altă societate de radioteleviziune din același stat membru a achiziționat drepturi exclusive asupra evenimentului în cauză, accesul trebuie solicitat de la aceste societăți.

Amendamentul 46 (Considerentul 32):

„(32) Măsurile luate pentru protecția minorilor și a demnității umane trebuie puse atent în balanță cu dreptul fundamental la libertatea de exprimare, enunțat în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Finalitatea acestor măsuri, cum ar fi codurile PIN (numere de identificare personală) sau etichetarea, ar trebui totuși să asigure un nivel corespunzător de protecție a minorilor și a demnității umane, în special în ceea ce privește serviciile neliniare, prin intermediul unei obligații de a atrage atenția în mod clar asupra naturii specifice a anumitor programe înainte de transmiterea acestora și în conformitate atât cu articolul 1 cât și cu articolul 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.”

Amendamentul 104[Articolul 3d litera (1d)] ca noul considerent 32a:

„(32a) Furnizorii de servicii de media audiovizuale aflați sub jurisdicția unuia din statele membre este supus în orice caz dispozițiilor de drept penal care interzic diseminarea de pornografie infantilă.”

Amendamentul 214 (Considerentul 35)

„(35) Serviciile de audivizual neliniare au potențialul de a înlocui serviciile liniare. În consecință, acestea ar trebui să promoveze, în limitele posibilului, crearea și distribuirea de opere europene și astfel să contribuie la promovarea diversității culturale. Acest sprijin pentru operele europene ar putea lua, de exemplu, forma unui procentaj minim corespunzător operelor europene din cifra de afaceri, a unui procentaj minim de opere europene în cadrul cataloagelor de programe video la cerere sau a unei prezentări atractive a operelor europene în ghidurile de programe electronice. Va fi important să se reevalueze cu regularitate aplicarea dispozițiilor privind promovarea operelor europene de către serviciile de media audiovizuale.

În cadrul rapoartelor prevăzute la articolul 3f alineatul (3), statele membre iau în considerare în special contribuția financiară a acestor servicii la crearea de opere europene și la achiziționarea drepturilor cu privire la acestea; procentajul de opere europene în cadrul catalogului serviciilor de media audiovizuale precum și consumul efectiv de către utilizatori ai operelor europene propuse de aceste servicii.”

Amendamentul 57 (Considerentul 41):

„(41) Pe lângă practicile reglementate prin prezenta directivă, Directiva 2005/29/CE se aplică practicilor comerciale neloiale cum ar fi practicile înșelătoare și cele agresive care survin în cadrul serviciilor de media audiovizuale. Pe lângă aceasta, Directiva 2003/33/CE, care interzice publicitatea și sponsorizarea pentru țigări și alte produse din tutun în serviciile de presă scrisă, în cele conexe societății informaționale și în cele de radiodifuziune nu aduce atingere Directivei 89/552/CEE a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune; în lumina caracteristicilor speciale ale serviciilor de media audiovizuale, relația dintre Directiva 2003/33/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână aceeași după intrarea în vigoare a prezentei directive. Articolul 88 alineatul (1) din Directiva 2001/83/CE, care interzice publicitatea destinată publicului larg pentru produsele medicamentoase se aplică, în conformitate cu dispozițiile alineatului (5), sub rezerva articolului 14 al Directivei 89/552/CEE; relația dintre Directiva 2001/83/CE și Directiva 89/552/CEE ar trebui să rămână aceeași după intrarea în vigoare a prezentei directive. Pe lângă aceasta, prezenta directivă nu aduce atingere Regulamentului .../...al Parlamentului European și al Consiliului privind informațiile cu privire la nutriție și sănătate în ceea ce privește alimentele.”

Amendamentul 58 (Considerentul 42):

„(42) Dată fiind utilizarea crescută a noilor tehnologii cum ar fi aparatele video de înregistrat personale și gama largă de canale, nu se mai justifică reglementarea detaliată în ceea ce privește introducerea de spoturi publicitare în scopul protecției telespectatorilor. Prezenta directivă oferă societăților de radioteleviziune flexibilitate în ceea ce privește introducerea acestor spoturi în situații în care aceasta nu aduce atingere într-un mod nejustificat integrității programelor.”

Amendamentul 219 (Considerentul 46):

„(46) Plasarea produselor constituie o realitate în operele cinematografice și în operele audiovizuale realizate pentru televiziune, în statele membre reglementează această practică în moduri diferite. Pentru a asigura un mediu echitabil, sporind astfel competitivitatea industriei media europene, este necesar să se adopte norme pentru plasarea produselor. Este util să se dispună de o listă pozitivă care să autorizeze plasarea de produse în tipurile de conținut a căror funcție esențială nu constă în influențarea opiniei și în cazuri în care plasarea produselor nu se face în schimbul unei recompense sau se face în schimbul unei recompense minime. Definiția plasării de produse include orice formă de comunicare comercială audiovizuală care constă din includerea sau trimiterea la un produs, la serviciu sau la marca comercială a acestuia, prezentată în cadrul unui program, în mod obișnuit în schimbul unei remunerații sau al unei alte recompense similare. Plasării de produse i se aplică aceleași reguli și restricții calitative care se aplică publicității. În plus, plasarea de produse trebuie să îndeplinească o serie de cerințe speciale. Nu trebuie periclitate responsabilitatea editorială și independența furnizorului de servicii de media. În special, modul în care produsul este inclus în program nu

trebuie să creeze impresia că produsul este susținut de programul respectiv sau de prezentatorii acestuia. În plus, produsului nu trebuie «pus în evidență în mod nejustificat.» Aceasta înseamnă că produsul nu trebuie pus în evidență într-un mod nejustificat de cerințele editoriale ale programului sau în interesul veridicității. Criteriul decisiv care face deosebirea dintre sponsorizare și plasarea de produse constă în faptul că în cazul plasării de produse trimiterea la produs este încorporată în acțiunea programului. Spre deosebire de aceasta, trimerile la sponsori pot figura pe parcursul programului dar nu fac parte din firul narativ al acestuia.”

Amendamentul 63 (Considerentul 47):

„(47) Autoritățile de reglementare ar trebui să fie independente de guvernele naționale, precum și de furnizorii de servicii de media pentru a-și putea îndeplini atribuțiile imparțial și transparent și pentru a putea contribui la pluralism. Pentru a asigura aplicarea corectă a prezentei directive, este necesară o strânsă cooperarea între autoritățile naționale competente și Comisie. În mod similar, este deosebit de importantă strânsă cooperare între statele membre și autoritățile de reglementare ale statelor membre în special în ceea ce privește impactul pe care societățile de radiodifuziune stabilite într-un stat membru l-ar putea avea într-un alt stat membru. În cazul în care procedurile de acordare a licențelor sunt prevăzute în dreptul intern și în situațiile care privesc mai multe state membre, este de dorit ca înaintea acordării licenței autoritățile fiecăruia din aceste state să stabilească contacte. Această cooperare ar trebui să cuprindă toate domeniile coordonate prin Directiva 89/552/CEE, în special articolele 2, 2a și 3.”

Amendamentul 64 (Considerentul 47a):

„(47a) Diversitatea culturală, libertatea de exprimare și pluralismul mijloacelor de informare în masă constituie aspecte importante pentru sectorul audiovizualului european și reprezintă condiții preliminare pentru democrație și diversitate.”

Amendamentul 65 (Considerentul 47b):

„(47b) Dreptul persoanelor cu dizabilități și al persoanelor în vârstă să participe și să se integreze în viața socială și culturală a comunității este legată în mod inextricabil de furnizarea de servicii de media audiovizuale accesibile. Accesibilitatea serviciilor de media audiovizuale include, fără a se limita la acestea: limbajul semnelor, subtitrarea, descrierea audio și meniuri de navigație ușor comprehensibile. ”

Partea dispozitivă:

În ceea ce privește definițiile de la articolul 1, Comisia poate accepta:

Amendamentul 66, sub rezerva următoarelor reformulări: „(a) «serviciu de media audiovizual» înseamnă un serviciu în sensul definiției de la articolele 49 și 50 din tratat, care se află sub răspunderea editorială a unui furnizor de servicii de media și care are ca principal obiectiv furnizarea de programe cu scopul de a informa, de a crea divertisment sau de a educa publicul larg prin intermediul rețelelor de comunicații electronice în înțelesul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului.

Aceste servicii de media audiovizuale sunt fie emisiuni de televiziune în sensul definiției de la litera (c) a prezentului articol fie servicii la cerere în sensul literei (e) a prezentului articol

și/sau comunicații comerciale audiovizuale;” Ultima frază a amendamentului se elimină, întrucât criteriul „scop principal” exclude deja versiunile electronice ale ziarelor și revistelor din sfera de aplicare a directivei, după cum se prevede în mod explicit în considerentul 15.

Amendamentul 68, sub rezerva următoarelor reformulări: „(c) «difuzarea programelor de televiziune» sau «program de televiziune» (adică un serviciu de media audiovizual liniar) înseamnă un serviciu de media audiovizual furnizat de un furnizor de servicii de media în vederea vizionării simultane a programelor pe baza unui orar prestabilit;”

Amendamentul 205, sub rezerva următoarelor reformulări: „(e) «serviciu la cerere» (adică un serviciu de media audiovizual neliniar) înseamnă un serviciu de media audiovizual furnizat de un furnizor de servicii de media în vederea vizionării programelor în momentul ales de utilizator și la cererea individuală a acestuia, pe baza unui catalog de programe selectate de furnizor de servicii de media;”

Amendamentul 70, sub rezerva următoarelor reformulări: „(f) «comunicare comercială audiovizuală» înseamnă imagini, însoțite sau nu de sunet, care au ca scop promovarea, directă sau indirectă, a mărfurilor, serviciilor sau imaginii unei persoane fizice sau juridice care exercită o activitate economică. Aceste imagini însoțesc un program sau sunt incluse în acesta în schimbul unei remunerații sau al unei recompense similare sau în scopul autopromovării. Printre formele de comunicare comercială audiovizuală se numără publicitatea televizată, sponsorizarea, teleshopping-ul și plasarea de produse;”

Amendamentul 71, sub rezerva următoarelor reformulări: „(h) «comunicare comercială audiovizuală mascată» înseamnă reprezentarea, prin cuvinte sau imagini, a mărfurilor, serviciilor, numelui, mărcii comerciale sau activității unui producător de mărfuri sau furnizor de servicii în cadrul programelor, atunci când această reprezentare este utilizată de furnizorul de servicii de media în scopuri publicitare și poate induce în eroare publicul cu privire la natura sa. Astfel de reprezentări se consideră intenționate mai ales în cazul în care se fac în schimbul percepției unei remunerații sau în schimbul unei compensații similare;

Amendamentul 73, sub rezerva următoarelor reformulări: „(i) «sponsorizare» înseamnă orice contribuție a unei întreprinderi publice sau private sau a unei persoane fizice care nu exercită activități de furnizare de servicii de media audiovizuale sau de producție de opere audiovizuale, la finanțare serviciilor de media audiovizuale în vederea promovării numelui, mărcii comerciale, imaginii, activităților sau produselor sale.”

Amendamentul 77, sub rezerva următoarelor reformulări: „(aa) «program» înseamnă o serie de imagini în mișcare, însoțite de sunet sau nu, care constituie un element individual în cadrul unui orar sau al unui catalog stabilit de un furnizor de servicii de media și a cărui formă și conținut sunt comparabile cu forma și conținutul transmisiilor televizate;”

Amendamentul 137 propune includerea în articolul 6 al directivei o definiție menționată deja în considerentul 31 al Directivei 97/36. În principiu, Comisia poate accepta această definiție la articolul 1, sub rezerva reformulării următoare: „(2) La definirea termenului de «producător independent», statele membre iau în considerare în special proprietarul și dreptul de proprietate ale societății de producție și numărul de programe furnizat aceleși societăți de radioteleviziune.”

Modificările aduse definițiilor au ca scop o mai bună armonizare a amendamentelor cu orientarea generală a Consiliului.

În ceea ce privește **procedura prevăzută la articolul 2a al directivei**, Comisia poate accepta în principiu **amendamentul 82**, sub rezerva următoarelor reformulări:

„2. Statele membre pot aplica, pe o perioadă limitată, derogări de la alineatul (1), în cazul în care sunt respectate următoarele condiții:

(a) un serviciu de media audiovizual provenind dintr-un alt stat membru conține o încălcare evidentă, serioasă și gravă a articolului 22 alineatul (1) sau (2), a articolului 3d sau a articolului 3e;

(b) în cursul celor 12 luni anterioare, furnizorul de servicii de media a încălcat dispoziția sau dispozițiile la care se face trimitere la litera (a) de cel puțin două ori;

(c) statul membru în cauză a înștiințat, în scris, furnizorul de servicii de media, statul membru în care acesta este stabilit și Comisia cu privire la presupusele încălcări și la măsurile pe care intenționează să le ia în cazul în care aceste încălcări se repetă;

(d) consultările între statul membru de stabilire și Comisie nu au condus la o soluționare amiabilă în termen de 15 zile de la data înștiințării menționate la litera (c), iar presupusa încălcare continuă;

Într-un interval de 2 luni de la primirea înștiințării privind măsurile luate de către statul membru, Comisia ia o decizie care stabilește dacă măsurile sunt compatibile cu legislația europeană. În cazul în care Comisia decide că măsurile respective nu sunt compatibile cu legislația europeană, statului membru i se solicită să pună capăt de urgență măsurilor luate.

În ceea ce privește **procedura prevăzută la articolul 3 alineatul (1)**, Comisia poate accepta în principiu **amendamentul 220** sub rezerva următoarelor reformulări:

„(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii de media aflați sub jurisdicția lor să respecte reglementări mai detaliate sau mai stricte în domeniile reglementate prin prezenta directivă, cu condiția ca acestea să fie conforme cu dreptul comunitar.”

În ceea ce privește **reportajele de scurtă durată [articolul 3b]**, Comisia poate accepta în principiu:

Amendamentul 223, sub rezerva următoarelor reformulări:

„(1) Statele membre se asigură că în scopul reportajelor de știri de scurtă durată, orice societate de radioteleviziune stabilită în Comunitate are acces în mod echitabil, rezonabil și nediscriminatoriu, la evenimentele de mare interes public care se transmit în exclusivitate de către o societate de radioteleviziune de sub jurisdicția lor.”

Amendamentul 97, sub rezerva următoarelor reformulări: „(3) Fără a aduce atingere celorlalte alineate ale prezentului articol, statele membre se asigură, în conformitate cu sistemele și practicile lor juridice, că modalitățile și condițiile privind utilizarea acestor extrase de scurtă durată sunt definite în mod rezonabil, în special eventualele aranjamente privind compensațiile.”

Amendamentul 98, sub rezerva următoarelor reformulări:

„(4) Ca alternativă la alineatul (2), statele membre pot institui un sistem echivalent care să permită furnizarea accesului într-un mod echitabil, rezonabil și nediscriminatoriu prin alte mijloace.”

În ceea ce privește **pachetul minim de dispoziții**, Comisia poate accepta:

Pentru o mai bună armonizare a amendamentului cu orientările generale ale consiliului (articolul 3b), Comisia poate accepta în principiu **amendamentul 107**, sub rezerva următoarelor reformulări:

„Articolul 3e

Statele membre trebuie să garanteze că serviciile de media audiovizuale furnizate de furnizorii aflați sub jurisdicția lor nu incită la ură pe motive de rasă, sex, religie sau naționalitate.”

În ceea ce privește promovarea **producțiilor europene**, Comisia poate accepta în principiu:

Amendamentul 108, sub rezerva următoarelor reformulări:

„Articolul 3f

„(1) Statele membre se asigură că serviciile la cerere furnizate de furnizorii de servicii de media aflate sub jurisdicția lor promovează, în cazurile în care acest lucru este posibil din rațiuni practice, prin mijloace corespunzătoare, crearea de opere europene și accesul la acestea. Această promovare ar putea fi legată, printre altele, de contribuția financiară a acestor servicii la crearea și achiziționarea drepturilor pentru lucrările europene sau de procentajul și/sau proeminența lucrărilor europene în catalogul de programe propus de serviciul respectiv.”

Amendamentul 109, sub rezerva următoarelor reformulări:

„(4) Comisia, pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a unui studiu independent, transmite un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea alineatului (1), luând în considerare evoluția pieței și a tehnologiilor și obiectivul diversității culturale.”

În ceea ce privește **comunicarea comercială**, Comisia poate accepta:

Amendamentele 114 și 225 cu privire la articolul 3g, sub rezerva următoarelor reformulări:

„(1) Statele membre se asigură că toate comunicările comerciale audiovizuale furnizate de furnizorii aflați sub jurisdicția lor respectă următoarele cerințe:

- (a) comunicările comerciale audiovizuale trebuie să fie ușor de recunoscut ca atare și să se poată distinge de conținutul editorial. Se interzice comunicarea comercială audiovizuală mascată.
- (b) comunicările comerciale audiovizuale nu trebuie să utilizeze tehnici subliminale;
- (c) comunicările comerciale audiovizuale nu trebuie:
  - (i) să aducă atingere respectului demnității umane

- (ii) să includă discriminări pe criterii de rasă, sex sau naționalitate;
  - (iii) să ofenseze convingeri politice sau religioase;
  - (iv) să încurajeze comportamente care prejudiciază sănătatea și siguranța;
  - (v) să încurajeze comportamente care prejudiciază în mod serios protecția mediului;
- (d) orice formă de comunicare comercială audiovizuală pentru țigări și alte produse din tutun este interzisă;
- (e) comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturi alcoolice nu trebuie să se adreseze în mod specific minorilor și nu trebuie să încurajeze consumul nemoderat al acestora;
- (f) comunicarea comercială audiovizuală pentru produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află furnizorul de servicii de media este interzisă;
- (g) comunicările comerciale audiovizuale nu trebuie să afecteze în mod negativ minorii din punct de vedere moral sau fizic. Prin urmare, acestea nu trebuie să incite minorii în mod direct la cumpărarea sau închirierea unui produs sau serviciu exploatând lipsa lor de experiență sau credulitatea, să-i încurajeze în mod direct să își convingă părinții să cumpere bunurile sau serviciile cărora li se face publicitate, să exploateze încrederea deosebită a minorilor în părinți, cadre didactice sau alte persoane, sau să prezinte în mod nejustificat minori în situații periculoase.
- (2) Statele membre și Comisia încurajează furnizorii de servicii audiovizuale să elaboreze un cod de conduită în ceea ce privește programele pentru copii care conțin sau sunt întrerupte de publicitate, sponsorizare sau alte tipuri de promovare comercială pentru alimente și băuturi necorespunzătoare cum ar fi cele cu un conținut ridicat în grăsimi, zahăr și sare sau băuturile alcoolice.

În ceea ce privește **plasarea de produse** (articolul 3i), Comisia poate accepta:

Amendamentul 227, sub rezerva următoarelor reformulări:

„(1) Se interzice plasarea de produse.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), exceptând cazurile în care statele membre adoptă o decizie în sens contrar, plasarea de produse este admisibilă

- în cadrul operelor cinematografice, filmelor și serialelor realizate pentru serviciile de media audiovizuale, în cadrul programelor de divertisment și al programelor de sport; sau
- în cazurile în care nu se efectuează o plată, ci bunurile și serviciile sunt furnizate gratuit.

Derogarea de la prima liniuță nu se aplică programelor pentru copii.

(3) Programele care conțin plasări de produse trebuie să respecte cel puțin toate condițiile următoare:

(a) conținutul acestora și, în cazul difuzării programelor de televiziune, intervalul orar afectat acestora nu pot fi în nicio situație influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii de media audiovizuale;

(b) nu trebuie să încurajeze cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii, în special prin trimiteri promoționale speciale la aceste produse sau servicii;

(c) nu pun în evidență în mod nejustificat produsul în cauză;

(d) telespectatorii sunt informați cu privire la existența plasării de produse. Programele care conțin plasare de produse sunt identificate în mod adecvat la începutul și la sfârșitul programului, precum și în momentul în care un program se reia după o pauză publicitară, pentru a evita orice confuzie în rândul telespectatorilor.

În cazurile în care furnizorul de servicii de media nu beneficiază de o remunerație sau o compensație similară pentru plasarea de produse, statele membre pot să aleagă să renunțe la cerința prevăzută la litera (d) de mai sus.

(4) În orice caz, programele nu trebuie să conțină plasare de produse pentru:

- produsele din tutun sau țigările sau plasarea de produse ale întreprinderilor a căror activitate principală o constituie fabricarea sau vânzarea țigărilor și a altor produse din tutun; sau

- anumite produse medicamentoase și tratamente medicale disponibile numai pe bază de prescripție medicală în statele membre sub a căror jurisdicție se află furnizorul de servicii de media.

(5) Dispozițiile prezentului articol se aplică numai programelor produse după [data: termenul de transpunere a directivei].”

În ceea ce privește **aspectele legate de accesibilitate**, Comisia poate accepta **amendamentul 135** sub rezerva următoarelor reformulări:

„Articolul 3j

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că serviciile de media audiovizuale aflate sub jurisdicția lor devin în mod progresiv și în măsura posibilului, accesibile persoanelor cu dizabilități vizuale sau auditive.

(2) În raportul prevăzut la articolul 26, Comisia descrie și progresul realizat în ceea ce privește atingerea obiectivelor de la alineatul (1).”

În ceea ce privește **introducerea de spoturi publicitare** (articolul 11), Comisia poate accepta parțial **amendamentele 228 și 208** sub rezerva următoarelor reformulări:

"Articolul 11

(1) Statele membre se asigură, în cazul în care în cadrul programelor se introduc emisiuni publicitare sau de teleshopping, că nu se aduce atingere integrității programului, ținând seama

de întreruperile naturale ale programului și de durata și natura acestuia, și nici drepturilor titularilor de drepturi.

(2) Transmiterea filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția seriilor, serialelor și documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate și/sau teleshopping la intervale de timp programate de cel puțin 30 de minute. Transmiterea programelor pentru copii poate fi întreruptă de publicitate și/sau teleshopping la intervale de timp programate de cel puțin 30 de minute, cu condiția ca durata programată a programului să fie mai mare de 30 de minute. În timpul serviciilor religioase, nu se pot introduce programe de publicitate sau de teleshopping.”

În ceea ce privește **teleshopping-ul**, Comisia poate accepta **amendamentul 229** sub rezerva următoarelor reformulări:

„Articolul 18a

Ferestrele de teleshopping trebuie să fie în mod clar identificate ca atare prin mijloace optice și acustice și să aibă o durată neîntreruptă de minim 15 minute.”

În ceea ce privește **autoritățile de reglementare**, Comisia poate accepta **amendamentele 147 și 149** sub rezerva următoarelor reformulări:

„Articolul 23b

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a crea organisme și instituții de reglementare naționale în conformitate cu dreptul intern, pentru a garanta independența acestora și pentru a se asigura că acestea își exercită competențele în mod imparțial și transparent.

(2) Autoritățile de reglementare naționale își furnizează reciproc și Comisiei informațiile necesare pentru aplicarea dispozițiilor prezentei directive. Autoritățile de reglementare naționale cooperează îndeaproape la rezolvarea problemelor care apar din aplicarea prezentei directive.”

În ceea ce privește **dispozițiile generale privind transpunerea**, Comisia poate accepta:

Amendamentul 150, sub rezerva următoarelor reformulări:

"Articolul 26

Până la data de [...], iar apoi din trei în trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social un raport privind aplicarea prezentei directive, astfel cum este modificată. Acest raport descrie nivelul general al punerii în aplicare a prezentei directive și măsura în care s-au realizat obiectivele prezentei directive, în special în ceea ce privește:

- producția europeană și independentă (articolele 5, 6 și 3f)
- accesibilitatea pentru persoanele cu dizabilități (articolul 3 hc).

Dacă este necesar, Comisia ar trebui să facă propuneri suplimentare pentru adaptarea directivei la evoluția serviciilor de media audiovizuale, în special în lumina dezvoltărilor

tehnologice recente, a competitivității acestui sector și a nivelelor educării privind mijloacele de informare în toate statele membre.”

Amendamentul 151 (articolul 3 al directivei de modificare), sub rezerva următoarelor reformulări:

„(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive până la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive]. Comisiei îi sunt comunicate de statele membre textul dispozițiilor respective și un tabel de corespondență între actele în cauză și prezenta directivă. Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitățile de efectuare a acestei trimiteri.”

3.3. Concluzie

În temeiul articolului 250 alineatul (2) din Tratatul CE, Comisia își modifică propunerea în conformitate cu dispozițiile de mai sus.